

Bruksela, 21 stycznia 2015 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2014/0115 (NLE)

5262/15
ADD 1 REV 1

PECHE 18

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Dotyczy:	Projekt wniosku dotyczącego DECYZJI RADY w sprawie zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej –Przyjęcie

Oświadczenie Komisji

Na mocy wyroku z dnia 24 listopada 2014 r. w sprawach połączonych C-103/12 i C-165/12 (Parlament Europejski i Komisja przeciwko Radzie) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność decyzji Rady 2012/19/UE z dnia 16 grudnia 2011 r. dotyczącej deklaracji w sprawie przyznania uprawnień do połowów na wodach UE w wyłącznej strefie ekonomicznej u wybrzeży Gujany Francuskiej wenezuelskim statkom rybackim. Trybunał Sprawiedliwości jasno potwierdził, że decyzje odnoszące się do zawierania zewnętrznych umów w sprawie rybołówstwa w pełni wchodzą w zakres stosowania art. 43 ust. 2 TFUE (w związku z mającą zastosowanie procedurą określoną w art. 218 TFUE, to jest, w odniesieniu do decyzji dotyczących zawarcia, art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (v)), i odrzucił stanowisko, zgodnie z którym decyzje tego rodzaju mogą wchodzić w zakres stosowania art. 43 ust. 3 TFUE.

Dlatego, w związku z decyzją o zawarciu protokołu do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej, Komisja wyraża ubolewanie z powodu wprowadzonej przez Radę zmiany podstawy prawnej z art. 43 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i ust. 7 TFUE na art. 43 (bez wymieniania ustępu) w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) i ust. 7 TFUE.

Oświadczenie Rady

Rada nie zgadza się ze stwierdzeniem Komisji, że z wyroku z dnia 24 listopada 2014 r. w sprawach połączonych C-103/12 i C-165/12 wynika, iż wszystkie decyzje w sprawie zawarcia zewnętrznych umów w sprawie rybołówstwa wchodzą w zakres stosowania art. 43 ust. 2 TFUE.

Rada uważa, że z tego wyroku nie można wyciągnąć takiego wniosku. Wybór podstawy prawnej dla unijnego aktu prawnego musi być oparty na obiektywnych czynnikach, które mogą zostać poddane kontroli sądowej; należą do nich w szczególności cel i treść danego środka. W przypadku deklaracji Unii Europejskiej wobec Wenezueli Trybunał uznał, że celem tej deklaracji nie jest zapewnienie ustalenia i przydziału uprawnień do połowów. Jednakże przedmiotowy protokół zawiera istotny element, którym jest ustalenie uprawnień do połowów dostępnych dla Unii na wodach podlegających zwierzchnictwu lub jurysdykcji Demokratycznej Republiki Wysp Świętego Tomasza i Książęcej.

A zatem z uwagi na cel i treść tego protokołu, który obejmuje ustalenie i przydział uprawnień do połowów w rozumieniu art. 43 ust. 3 TFUE, w przypadku decyzji w sprawie zawarcia protokołu właściwe jest ustalenie materialnej podstawy prawnej w postaci art. 43 TFUE jako całości.

Oświadczenie Zjednoczonego Królestwa i Niderlandów

Zjednoczone Królestwo i Niderlandy dostrzegają postępy poczynione w problematycznych kwestiach w ostatnio negocjowanym wniosku dotyczącym odnowienia protokołu do Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Demokratyczną Republiką Wysp Świętego Tomasza i Książęcej, takich jak korzyści dla miejscowej branży rybackiej i korzyści gospodarcze dla Unii Europejskiej. Jednak obie delegacje z przykrością zauważają, że protokół ten nie zawiera żadnego przejrzystego systemu zarządzania zapewniającego niezbędną ochronę rekinów.

Bezpośrednie połowy i przyłowy rekinów stanowią problem w kontekście połowów tuńczyka w Oceanie Atlantyckim.

Zjednoczone Królestwo i Niderlandy postanowiły wstrzymać się od głosu i chciałyby zaproponowania przez UE środków zarządzania zasobami rekinów na przyszłych posiedzeniach wspólnego komitetu w ramach tego protokołu.
